

6. Nemzetközi Gyermekkönyv Nap

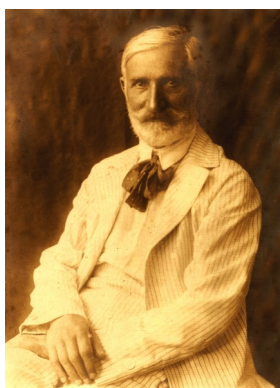
MESÉK VILÁGA

A mese epikai műfajcsoport, a legősibb műfajok egyike. A mesék terjedelme kispikái jellegű, a műfaj eredetileg verses és prózai egyaránt lehetett; újabban az utóbbi forma jutott benne túlsúlyra. Az ide tartozó alkotások fantasztikus-csodás (vagy legalábbis valószínűtlen) elemekkel átszótt, általában időben és térben is fiktív körülmények között játszódó eseményeket ábrázolnak. A reális világot képviselő hősei jobbára elvont típusok (az öreg király, a legkisebb fiú, a juhász stb.), s ezek legtöbbször képzeletbeli hősökkel (óriások, törpék, tündérek, boszorkányok, varázslók, sárkányok) és fantasztikus tulajdonságokkal felruházott jelenségekkel (beszélő állatok, növények, tárgyak stb.) állnak szemben. Az események is valószínűtlenek, de egy sajátos hagyomány logikáján belül maradván a cselekmény menetében az egyik esemény bekövetkezése már valószínűvé teszi a másikat. Jellegzetes vonása az egyszerű világkép, mely átmeneti típusokat nem ismerve éles határt húz a jók és a rosszak közé. A végkifejletben a mese diadalra juttatja a jókat, és megbünteti a gonoszokat.

Forrás: Tudásbázis.sulinet

Ha végigolvasod a megadott oldat, a végén kérdéseket is találsz az olvasottakkal kapcsolatban.

MESÉK AZ INTERNETEN

[Benedek Elek: Az arany nyílvesző](#)

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, volt egyszer egy király, s annak egy olyan kertje, amilyent még emberi szem nem látott.

Mert ez a kert - úgy tudjátok meg - csupa selyemfüvet termett.

De hiszen teremhetett, nem volt abban a királynak semmi öröme. Ami nappal termett, éjjel mind leette valami ménes, de hogy miféle ménes, azt senki lélek nem tudta.

Állítottak oda strázsát, nem egyet, de százat. Hanem éjjel tizenkét órakor csak fűjni kezdett az álomszellő, azzal lehullottak lábukról a strázsák, aludtak reggelig, mint a fekete föld.

Búsult a király, nem tudta már, mitévő legyen. Egyszer aztán kihirdette az egész országban, hogy annak adja a leányát s fele királyságát, akárki fia-borja legyen, aki a kertet megőrzi.

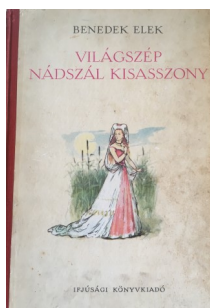
Hiszen jöttek mindenfelől, nemcsak az országból, de idegen földről is: hercegek, grófok, bárók s válogatott cigánylegények. De szégyenszemre mind haza is mehettek, mert egy sem tudott ébren maradni. Mindenkit levert lábáról az álomszellő.

Volt a király országában egy szegény özvegyasszony, s annak egy derék, ügyibevaló fia. Híre volt ennek a legénynek hét puztahatárban, még azon is túl, mert soktudó volt, s azt beszélték a népek róla, hogy a jövődőt is megmondja, amikor olyan kedve kerekedik.

Hát ez igaz volt-e, nem volt-e, azt nem tudom, elég az, hogy ez a legény is elindult szerencsét próbálni. Sütetett az anyjával hamuban sült pogácsát, azzal elindult, s meg sem állott, míg a király városába nem ért. Ment egyenesen a király színe elé, s jelentette, hogy egy élete, egy halála, megőrzi a selyemkertet.

...

Folytatását olvasd el!

Nézd meg
a Magyar népmesék sorozatot a közösségi
videómegosztó portálon.

MESÉK AZ INTERNETEN

Andersen meséi

<https://mek.oszk.hu/00300/00309/00309.htm>

A százsorszép

Hallgass ide, mesét mondok!

Kinn a faluvégen, a dűlőút szélén, állt egy takaros kis parasztház – biztosan láttad te is arra jártodban. A ház előtt virágskert pompázott, körülötte léckerítés; azon túl árok húzódott, s az árokparti zsenge fűben egy kis százsorszép bontogatta szirmait. Melegen simogatta a nap, akár a kert pompás díszvirágait, s a szerény kis virág szinte szemlátomást nyúlott, erősödött. Egy reggel aztán kitérta valamennyi fehér-rózsaszín, apró szirmát, megmutatta porzóinak sárga gombját – mintha egy arany napocsát rózsás sugarak vettek volna körül. A kis százsorszépnek eszébe se jutott, hogy ő csak egy szegényes ruhájú mezei virág, hogy észre se veszik a fű között; boldog volt és elégedett, hálásan fordult a meleg nap felé, nézte sugaras arcát, és hallgatta a magasban szántó pacirta énekét.

Ünnepi öröm töltötte el, mintha vasárnap lett volna, pedig éppen hétfő volt; a gyerekek iskolában ültek és tanultak; a százsorszép is tanult, ahogy ott üldögélt kis zöld szárán az árokparti fűben: tanult a naptól meg a természettől, s csordultig telt a szíve hálával. A pacirtát hallgatta, úgy érezte, azt mondja el énekében, amit ő is érez; áhítattal nézett föl a boldog madárra, amely énekelni is tud meg röpi is, de irigység nem volt a szívében, nem bántódott, hogy neki egyiket se adta meg a természet. “Látok és hallok, ez elég! – gondolta magában. – Simogat a nap, elfutóban megcsókol a szél. Kívánhatok-e többet?”

... [Folytatása](#)

Könyvajánló

Hogyan lett a Nap, a Hold meg a csillagok?
(Fülöp-szigeteki mese)

Azt mondják, hogy valamikor nagyon régen minden másképpen volt. A gyönyörűen kéklő égbolt egészen alacsonyan borult a földre, annyira, hogy akár kézzel is elérhette az ember. S akkor még nem volt sem Nap, sem Hold, sem pedig csillagok, amelyek most oly fényesen ragyognak a világűr végtelenjében.

A Föld is más volt akkor. Hatalmas szárazföldek mindenütt—ember meg alig-alig. Az állatok szelídek voltak, kiváltképp a madárkák. A fákon tanýztak, amelyek üde zöld koronáikkal elérték az eget.

[Folytatását itt olvashatod...](#)

Feladat - Játék:

Írd meg 5-10 mondatban, hogy a kialakult helyzetben melyik mesét olvastad, és miben, miért segített most, a megváltozott viszonyok között?

Rövid írásodat küldd el nekünk, verseny.szegepi@gmail.com e-mail címünkre.

